

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD
REPUBLIKE SRPSKE
BANJALUKA
Broj: 78 0 P 011205 14 Rev
Dana, 21.10.2016. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija Stake Gojković, kao predsjednika vijeća, Violande Šubarić i Biljane Tomić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja GP G. AD P., koga zastupa R.B., advokat iz P., protiv tuženog Ž.G., iz P., koga zastupa M.S., advokat iz P., i tuženog R. AD P., Š., koga zastupa Z.B., advokat iz B., radi raskida ugovora i predaje u posjed stana, i po protivtužbi protivtužitelja R. AD P. protiv protivtuženog GP G. AD P., radi isplate, odlučujući o revizijama tužitelja - protivtuženog i tuženog Ž.G. protiv presude Okružnog suda u Banjaluci broj 78 0 P 011205 13 Gž od 27.05.2014. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 21.10.2016. godine, donio je

PRESUDU

Revizija tužitelja – protivtuženog GP G. AD Prnjavor se usvaja, presuda Okružnog suda u Banjaluci broj 78 0 P 011205 13 Gž od 27.05.2014. godine preinačava u dijelu u kome je usvojena žalba tuženog-protivtužitelja R. A.D. P. i presuda Osnovnog suda u Prnjavoru broj 78 0 P 01120511 P od 11.07.2013. godine preinačena tako što je obavezan tužitelj - protivtuženi da vrati tuženom - protivtužitelju dio kupoprodajne cijene u iznosu od 33.358,80 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 03.02.2003. godine do isplate, na način da se žalba tuženog – protivtužitelja odbija i potvrđuje prvostepena presuda u tom odbijajućem dijelu, te u odluci o troškovima postupka tako što se tuženi obavezuju da tužitelju solidarno nadoknade troškove parničnog postupka u iznosu od 7.421,75 KM, u roku od 30 dana pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Revizija tuženog Ž.G. se odbija.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Prnjavoru broj 78 0 P 011205 11 P od 11.07.2013. godine utvrđeno je da je raskinut ugovor o kupoprodaji stana sa produženim plaćanjem, zaključen dana 10.11.1999. godine između tužitelja – protivtuženog GP G. AD P. (dalje: tužitelj) i tuženog – protivtužitelja R. A.D. P. (dalje: drugotuženi), kao kupca i aneks istog ugovora od 02.03.2003. godine, za dvosoban stan broj 10, 4. sprat, ulaz C, površine 73,89 m², izgrađen na k.č. broj 314/1 upisanoj u P.I. broj 225 KO P., što je drugotuženi dužan priznati i trpiti (stav 1. izreke); odbijen je zahtjev tužitelja da mu tuženi Ž.G. (dalje: prvotuženi) preda u posjed i slobodno raspolaganje navedeni stan, da se naloži Republičkoj upravi za geodetske i imovinsko-pravne poslove, Područna jedinica P. da izvrši brisanje uknjižbe stana iz knjige uloženi ugovora sa imena prvotuženog na tužitelja, te da prvotuženi prizna i trpi da je ugovor raskinut, kao i zahtjev da mu prvotuženi na ime naknade koristi koji je imao od korišćenja stana unazad 10 godina isplati iznos od 27.996,60 KM, sa zakonskom zateznom kamatom od 15.03.2013. godine do isplate, a od 15.03.2013. godine do predaje stana u posjed da mu plaća

na ime zakupa mjesečno iznos od 233,33 KM (stav 2. izreke); odbijen je protivtužbeni zahtjev drugotuženog kojim je tražio da mu tužitelj vrati uplaćeni dio kupoprodajne cijene stana u iznosu od 33.358,80 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 03.02.2003. godine do isplate (stav 3. izreke); obavezan je drugotuženi da tužitelju nadoknadi troškove postupka u iznosu od 2.228,75 KM (stav 4. izreke), dok je tužitelj obavezan da prvotuženom nadoknadi troškove postupka u iznosu od 5.915,00 KM (stav 5. izreke).

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Banjaluci broj 78 0 P 011205 13 Gž od 27.05.2014. godine žalbe tužitelja i drugotuženog su djelimično usvojene i prvostepena presuda preinačena u odbijajućem dijelu odluke o tužbenom zahtjevu i protivtužbenom zahtjevu, tako da je obavezan prvotuženi da tužitelju preda u posjed i slobodno raspolaganje predmetni stan u roku od 30 dana, te je naloženo nadležnom organu da izvrši brisanje uknjižbe stana u knjizi uloženih ugovora sa imena prvotuženog na ime tužitelja sa 1/1 dijela, dok je istovremeno obavezan tužitelj da vrati drugotuženom dio kupoprodajne cijene stana u iznosu od 33.358,80 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 03.02.2003. godine do isplate, kao i u dijelu odluke o troškovima parničnog postupka tako da je odlučeno da svaka strana snosi svoje troškove postupka. U ostalom odbijajućem i utvrđujućem dijelu odluke o tužbenom zahtjevu žalbe su odbijene.

Tužitelj blagovremeno izjavljenom revizijom pobija drugostepenu presudu u dijelu kojim je usvojen protivtužbeni zahtjev i u odluci o troškovima postupka zbog pogrešne primjene materijalnog prava, te predlaže da se u tom dijelu pobijana presuda preinači.

Prvotuženi blagovremeno izjavljenom revizijom lično, i putem advokata, pobija drugostepenu presudu u dijelu u kome je obavezan na predaju stana u posjed tužitelju i kojim je naloženo brisanje uknjižbe stana sa njegovog imena, te u odluci o troškovima postupka, zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se u pobijanom dijelu ta presuda preinači.

Prvotuženi je u odgovoru na reviziju tužitelja predložio da se ista odbije kao neosnovana, dok tužitelj nije podnio odgovor na reviziju prvotuženog.

Revizija prvotuženog nije osnovana, dok je revizija tužitelja osnovana.

Tužbenim zahtjevom tužitelj traži da se utvrdi da je raskinut ugovor o kupoprodaji stana sa produženim plaćanjem, zaključen između tužitelja i drugotuženog dana 10.11.1999. godine i aneks tog ugovora od 02.03.2003. godine, zatim da mu prvotuženi preda u posjed i slobodno raspolaganje stan koji je bio predmet tog ugovora i aneksa, te da se naloži nadležnom organu brisanje uknjižbe stana u knjizi uloženih ugovora sa imena prvotuženog, te da mu prvotuženi na ime naknade koristi koje je imao unazad deset godina korištenjem stana isplati iznos od 27.996,60 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 15.03.2013. godine, a od 15.03.2013. godine do predaje stana u posjed da mu plaća na ime zakupa mjesečno iznos od 233,33 KM.

Protivtužbenim zahtjevom drugotuženi traži da mu tužitelj vrati isplaćeni dio kupoprodajne cijene u iznosu od 33.358,80 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 03.02.2003. godine do isplate.

Nakon provedenog postupka prvostepeni sud je utvrdio sledeće činjenično stanje: da su tužitelj (investitor i graditelj zgrade u kojoj se nalazi sporni stan) kao prodavac i drugotuženi, kao kupac, dana 10.11.1999. godine zaključili ugovor o kupoprodaji stana sa produženim plaćanjem (dalje: ugovor); da je predmet ugovora bio stan izgrađen u stambeno-poslovnim objektu SPZ-40 na Gradskom trgu u P., i to stan broj 10, lamela C, površine 73,89 m² sa ostavom površine 4,64 m²; da su ugovorne strane članom 2. ugovora odredile konačnu cijenu

stana u iznosu od 92.008,80 KM, a članom 3. ugovora, način i vrijeme plaćanja kupoprodajne cijene, pa se tako drugotuženi obavezao platiti iznos od 13.658,50 KM odmah po potpisu ugovora, a ostatak duga od 13.800,00 KM u 4 jednake mjesečne rate (zadnja rata 28.02.2000. godine), a ostatak duga u iznosu od 69.000,00 KM u 60 jednakih mjesečnih rata u iznosu od 1.150,00 KM (prva rata 31.03.2000. godine, poslednja rata 28.02.2005. godine); da su ugovorne strane ugovorile pravo prodavca na raskid ugovora u slučaju neizvršavanja plaćanja jedne rate; da je članom 7. ugovora određeno da nakon isplate 25% ukupne cijene stana, tužitelj preda drugotuženom ključeve stana, te da se nakon isplate cijelog iznosa kupoprodajne cijene izvrši ovjera potpisa ugovornih strana; da su dana 03.02.2003. godine tužitelj i drugotuženi zaključili aneks ugovora, kojim su konstatovali da ostatak duga iznosi 58.650,00 KM, da ukupne obaveze drugotuženog sa kamatom zbog kašnjenja u plaćanju iznose 74.855,10 KM, a da se drugotuženi obavezao da ukupan dug plati u 24 mjesečne rate po 3.477,64 KM, te da u slučaju kašnjenja sa uplatom jedne mjesečne rate, prodavac (tužitelj) raskida ugovor ili ima pravo svoja potraživanja naplatiti putem mjenice izdate od strane drugotuženog, kao kupca (član 2. aneksa); da je drugotuženi platio tužitelju dio kupoprodajne cijene u iznosu od 33.358,80 KM, a tužitelj je predao u posjed stan drugotuženom dana 10.01.2000. godine; da je drugotuženi dodijelio predmetni stan prvotuženom, koji je kod njega bio zaposlen, rješenjem broj 325/99 od 01.12.1999. godine radi rješavanja stambenog pitanja, koji je dana 27.12.2000. godine zaključio ugovor o korišćenju tog stana sa Odjeljenjem ... opštine P.; da su drugotuženi kao prodavac i protuženi kao kupac zaključili ugovor o otkupu predmetnog stana koji je kod prvostepenog suda ovjeren 05.06.2002. godine; da je temeljem ugovora o otkupu prvotuženi upisan u knjigu uloženi ugovora o otkupu stambenih zgrada i stanova kod nadležnog organa kao vlasnik ovog stana 25.06.2002. godine; da prema nalazu i mišljenju vještaka ekonomske struke V.M. prosječna cijena zakupnine za predmetni stan iznosi 233,33 KM, te da Programom privatizacije državnog kapitala kod tužitelja predmetni stan nije identifikovan kao imovina preduzeća u neutralnom podbilansu, već je prema Zakona o računovodstvu knjižena u periodu izgradnje u bilansu stanja kao zaliha nedovršene proizvodnje.

Na osnovu ovako utvrđenog činjeničnog stanja, prvostepeni sud je našao da je tužbeni zahtjev djelimično osnovan, i to u dijelu kojim se traži raskid ugovora jer rok za ispunjenje ugovorne obaveze (plaćanje kupoprodajne cijene) predstavlja bitan sastojak ugovora, pa je pozivom na odredbe člana 124. i 125. stav 1. u vezi sa članom 132. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ” broj 29/78, 39/85, 45/89 i „Službeni glasnik Republike Srpske” broj 17/93, 3/96, 39/03 i 74/04, dalje: ZOO) ovaj dio tužbenog zahtjeva usvojio. Utvrđujući da je prvotuženi otkupio predmetni stan u skladu sa Zakonom o privatizaciji državnih stanova („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj: 11/00 do 71/10, dalje: ZPDS), da je svo vrijeme imao pravni osnov za držanje stana u posjedu (koji nije otpao) i da je njegov savjestan posjednik, odbio je preostali dio tužbenog zahtjeva tužitelja pozivom na odredbe člana 128. stav 1. Zakona o stvarnim pravima („Službeni glasnik Republike Srpske broj 124/08, 58/09 i 95/11, dalje: ZSP) u vezi sa članom 132. ZOO, dok je protivtužbeni zahtjev drugotuženog odbijen u smislu odredbi članova 361. i 371. ZOO uvažavanjem prigovora zastarjelosti potraživanja istaknut od tužitelja.

Drugostepeni sud je prihvatio zaključak prvostepenog suda da se radi o ugovoru kod koga je ispunjenje obaveze u određenom roku bitan element ugovora i da je isti raskinut po samom zakonu protekom tog roka, te je raspravljajući o valjanosti ugovora o otkupu stana, kao prethodnom pitanju, našao da je isti apsolutno ništav (član 103. ZOO) jer je suprotan odredbama člana 13. stav 1. ZPDS i člana 23. stav 2. ZSP, te da je slijedom toga prvotuženi obavezan tužitelju, koji je na spornom stanu stekao pravo vlasništva građenjem, predati u posjed stan, a da upis prava vlasništva u korist prvotuženog na osnovu ništavog pravnog posla ne proizvodi

pravno dejstvo. Na osnovu činjenica utvrđenih tokom prvostepenog postupka nalazi i da je tužitelj samo od drugotuženog, kao ugovorne strane, shodno članu 132. stav 4. ZOO (na kojoj odredbi je temeljen ovaj zahtjev tužitelja) mogao tražiti isplatu koristi od upotrebe stana, a kako je prvotuženi bio njegov savjestan i zakonit posjednik do odluke drugostepenog suda (tek nakon njenog dostavljanja je obavezan predati stan tužitelju) to nije bio u obavezi ni plaćati tužitelju mjesečnu zakupninu za stan od 15.03.2013. godine, te da suprotno stanovištu prvostepenog suda, s obzirom na vrijeme zaključenja aneksa ugovora (03.02.2003. godine) i vrijeme podnošenja protivtužbe (09.10.2012. godine), nije nastupila zastarjelost potraživanja drugotuženog iz protivtužbe u smislu člana 371. ZOO, pa je zbog svega navedenog djelimičnim uvažavanjem žalbi tužitelja i drugotuženog prvostepenu presudu preinačio kao u izreci osporene presude.

Presuda drugostepenog suda je pravilna i na zakonu zasnovana u dijelu koji se pobija revizijom prvotuženog.

Iz provedenih dokaza (ugovor o kuprodaji stana sa produženim plaćanjem, aneks ugovora, zapisnik o primopredaji stana), navoda tužitelja iz tužbe i drugotuženog iz protivtužbe, proizlazi da su tužitelj, kao prodavac i drugotuženi, kao kupac, zaključili ugovor o kupoprodaji, da je tužitelj ispunio svoju obavezu iz ugovora i predao stan drugotuženom, a da drugotuženi nije izvršio svoju ugovornu obavezu i isplatio mu kupoprodajnu cijenu u cijelosti, nego samo dio te cijene. Prema nedvosmisleno izraženoj volji ugovornih strana sadržanoj u članu 5. ugovora, te članu 2. aneksa ugovora, proizlazi da je rok za ispunjenje ugovorne obaveze bitan sastojak tog ugovora, u kom slučaju se ugovor smatra raskinutim po samom zakonu istekom ugovorenog roka (član 125. stav 1. ZOO), ukoliko strana koja je ispunila svoju obavezu (ovdje tužitelj) ne zahtjeva isunjenje obaveze od druge ugovorne strane nakon isteka tog roka, a to u ovom slučaju tužitelj nije tražio.

Imajući u vidu materijalne dokaze u spisu (građevinska i upotrebna dozvola izdate na ime tužitelja, nalaz i mišljenje vještaka ekonomske struke) pravilan je zaključak drugostepenog suda da je tužitelj predmetni stan izgradio, odnosno građenjem stvorio novu stvar i time postao njen vlasnik prije nego što je zaključio ugovor o kupoprodaji sa drugotuženim, a shodno članu 24. ZSP, odnosno član 21. Zakona o osnovnim svojinsko-pravnim odnosima („Službeni list SFRJ“, broj 6/80 i 36/90 i „Službeni glasnik Repbulike Srpske“, broj 38/03, dalje: ZOSPO), koji je bio na snazi u vrijeme kada je izgrađen stan.

Kako drugotuženi nije ispunio svoju ugovornu obavezu u cijelosti, uslijed čega je ugovor raskinut po samom zakonu (a i članom 7. tog ugovora prenos prava vlasništva sa prodavca na kupca je bio ugovoren po isplati kupoprodajne cijene u cijelosti), to drugotuženi po osnovu ovog pravnog posla (ugovora o kupoprodaji) nije mogao steći pravo vlasništva na spornom stanu.

Drugostepeni sud je pobijanom odlukom odlučio u granicama postavljenog tužbenog zahtjeva, a pitanje valjanosti ugovora o otkupu spornoga stana je raspravljeno kao prethodno pitanje, zbog čega ne stoje revizioni navodi prvotuženog da je taj sud utvrđujući ništavim ugovor o otkupu stana prekoračio tužbeni zahtjev. Naime, prethodno pitanje u smislu člana 12. stav 1. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 58/03 do 61/13, dalje: ZPP) predstavlja određeno pitanje pravne prirode od koga zavisi u cijelini ili djelimično odluka parničnog suda, a o kom pitanju još uvijek nije donesena odluka suda ili drugog nadležnog organa. Tako, imajući u vidu sve okolnosti konkretnog slučaja (drugotuženi nije stekao pravo vlasništva na stanu koji je predmet ove parnice, a sa prvotuežnim je zaključio

u svojstvu prodavca ugovor o otkupu stana, temeljem koga se provotuženi upisao kao vlasnik na stanu u javnim evidencijama) drugostepeni sud je bio ovlašten da radi donošenja zakonite odluke o zahtjevu tužitelja za predaju u posjed i brisanje upisa prava vlasništva prvotuženog na predmetnom stanu (bez obzira na stav stranaka o tom pitanju) raspravi kao prethodono pitanje punovažnost ugovora o otkup stana zaključenog između tuženih.

Kako shodno provedenim dokazima pred prvostepnim sudom drugotuženi nije stekao pravo vlasništva na predmetnom stanu, pa isti i nije mogao u svojstvu prodavca zaključiti ugovor o otkupu stana sa njim, pa slijedom toga ni na prvotuženog prenijeti pravo vlasništva na stanu (jer ga i sam nije imao), proizlazi da je pravilan zaključak drugostepenog suda da je ugovor o otkupu spornoga stana zaključen suprotno odredbama člana 13. stav 1. ZPDS, odnosno člana 23. stav 2. ZSP. I po ocjeni ovog suda ugovor o otkupu stana je zaključen suprotno prinudnim propisima što ga čini ništavim pravnim poslom (član 103. ZOO), pa su bez uticaja na ovakav zaključak navodi prvotuženog u reviziji da je ugovor o otkupu stana valjan jer drugotuženi nije bio ograničen u raspolaganju sa stanom dok ne isplati u cijelosti ugovorenu cijenu.

Ne stoje revizioni navodi prvotuženog da on nije pasivno legitimisan u ovoj parnici. Naime, stvarna legitimacija (aktivna i pasivna) predstavlja materijalno-pravni odnos stranaka u sporu i zavisi od materijalnog prava koje se primjenjuje na određeno činjenično stanje. U konkrentom slučaju, polazeći od činjenice da je ugovor o otkupu stana ništav, te da ništavost ugovora ima apsolutno dejstvo jer djeluje "za i prema svakom" (član 104., 109. ZOO), a imajući u vidu i osnovne principe zaštite prava vlasništva, tužitelj je kao vlasnik stana ovlašten da od prvotuženog (iako nije s njim zaključio ugovor o kupoprodaji stana) zahtijeva predaju u posjed stana i brisanje uknjižbe prava vlasništva izvršene na njegovo ime jer je prvotuženi ta prava stekao iz ništavog pravnog posla.

Iz svega navedenog proizlazi da je odluka drugostepenog suda, u dijelu u kome je prvotuženi obavezan na predaju u posjed stana tužitelju, te u dijelu u kome je naloženo brisanje upisa prava vlasništva sa imena prvotuženog, zasnovana na pravilnoj primjeni materijalnog prava.

Ni ostali revizioni navodi prvotuženog (o zakonito stečenom stanarskom pravu, da se radi o njegovom savjesnom i zakonitom posjedu svo vrijeme) nisu od uticaja na pravilnost i zakonitost drugostepene presude u pobijanom dijelu, te eventualano mogu biti od značaja za određena potraživanja prvotuženog prema drugotuženom u drugoj parnici.

Suprotno navodima prvotuženog u reviziji, drugostepeni sud nije počinio povrede odredaba parničnog postupka jer je za osnov svoje odluke imao isti činjenični i dokazni materijal kao i prvostepeni sud, a drugačija odluka je posljedica pravilne primjene materijalnog prava na već utvrđeno činjenično stanje (član 229. stav 1. tačka 4. ZPP).

Iz svega navedenog može se zaključiti da prvotuženi ničim nije dokazao ni da je drugostepena presuda donesena uz povredu člana 1. Protokola uz Evropsku konvenciju o osnovnim ljudskim pravima i slobodama.

Međutim, drugostepena presuda je zasnovana na pogrešnoj primjeni materijalnog prava u dijelu kojim je udovoljeno protivtužbenom zahtjevu drugotuženog, a kako se to osnovano ističe u reviziji tužitelja.

Članom 5. ugovora predviđeno je da ukoliko kupac odustane od dalje otplate stana prema članu 3. ugovora (način plaćanja) iznos koji je uplaćen računa se kao zakup stana i isti prestaje sa danom objave ili najkasnije 30 dana od dana neizvršenja plaćanja jedne rate, a kupac je saglasan da prodavac jednostrano izvrši raskid ugovora u slučaju navedenog kašenja.

Polazeći od načela obligacionog prava sadržanog u članu 20. ZOO, prema kome učesnici obligacionih odnosa svoje odnose mogu drugačije urediti nego što je ovim zakonom određeno, te da su tužitelj i drugotuženi članom 5. ugovora ugovorili da se u slučaju da kupac odustane od dalje otplate stana iznos koji je uplaćen računa kao zakup stana, to po ocjeni ovog suda drugotuženi nema pravo na vraćanje datog iznosa na ime kupoprodajne cijene, i pored pravila sadržanih u članu 132. stav 2. ZOO (na koje se odredbe pozvao drugostepeni sud usvajajući protivtužbeni zahtjev), jer ona imaju dispozitivni karakter. Kako je prvostepeni sud odbio protivtužbeni zahtjev, ali je dao pogrešne razoge za neosnovanost zahtjeva (zastarjelost potraživanja drugotuženog), to je drugostepenu presudu u ovom dijelu valjalo preinači potvrđujući prvostepenu presudu imajući u vidu gore navedene razloge.

Zbog svega navedenog revizija prvotuženog je odbijena primjenom odredbi člana 248. ZPP, dok je o reviziju tužitelja odlučeno shodno odredbama člana 250. stav 1. istog zakona.

Kad sud preinači odluku protiv koje je podnesen pravni lijek, odlučiće o troškovima cijelog postupka (član 397. stav 2. ZPP). Tužitelj je imao izdatke u prvostepenom postupku za sledeće radnje: sastav tužbe u iznosu od 875,00 KM, odgovora na tužbu u iznosu od 750,00 KM, podneska o uređenju tužbe u iznosu od 875,00, zatim pristup na 5 ročišta u iznosu od 4.375,00 KM, odsustvo iz kancelarije u trajanju od 9 sati u iznosu od 540,00 KM, taksa na tužbu u iznosu od 500,00 KM, te predujam za vještačenje u iznosu od 250,00 KM, odnosno ukupno 8.165,00KM, te trošak sastava žalbe na prvostepenu presudu u iznosu od 1.312,50 KM, i sastava revizije u iznosu od 1.125,00 KM (koji iznos je tražio, mada bi mu pripadao isti iznos kao i sastav žalbe), što je sve ukupno 10.602,50 KM. S obzirom da je tužitelj uspio u ovom sporu sa 70%, to su tuženi obavezani da mu srazmjerno ovom uspjehu solidarno nadoknade troškove parničnog postupka u iznosu od 7.421,75 KM, sve shodno članu 386. stav 2. ZPP i Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službeni glasnik Republike Srpske“ broj 68/05) - Tar. broj 2. Dokaz o plaćenju taksi na presudu, žalbu i reviziju tužitelj nije dostavio, mada je tražio naknadu tih troškova, a u spisu postoji samo dokaz o opomeni punomoćniku tužitelja radi plaćanja takse na presudu, pa mu ovi troškovi nisu dosuđeni.

Predsjednik vijeća
Staka Gojković

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podraščić